

a že proto rekursní soud se zřetelem na ustanovení § 189 ex. ř. nebyl již oprávněn ani pro zmatečnost zrušovati dražební řízení. Názor ten je mylný. Vymáhající věřitel uvádí sám v dovolacím rekursu, že zákaz zcizení byl v posledním pořízení stanoven proto, aby povinnému a jeho možným potomkům zůstal zděděný statek zachován, a že k dřívějšímu zatížení a částečnému dobrovolnému zcizení dal souhlas jednak soud pozůstalostní, jednak opatrovník ustanovený k hájení zájmů možného potomstva. I když tedy řečený zákaz zcizení není fideikomisární substitucí ve smyslu §§ 608, 610 obč. zák. — což by se mohlo zjistiti jedině obsahem onoho posledního pořízení —, byl nepochybně stanoven proto, aby se zděděný statek po dobu života povinného, nejdéle do 18. prosince 1964, zachoval jako rodinná država, tedy ve prospěch rodiny povinného, zejména jeho možných potomků. Ty osoby však nebyly v tomto exekučním dražebním řízení zastoupeny nikým, jenž by jejich zájmů hájil a jemuž by byly příslušné exekuční výměry doručovány. Již z té příčiny trpí celé řízení v první stolici zmatečností ve smyslu § 477, č. 4 c. ř. s. Zrušení celého dražebního řízení rekursním soudem nebránilo ustanovení § 189 ex. ř., který stanoví, že vydražitelova práva nabytá pravoplatným příklepem nemohou býti brána v odpor proto, že byl zrušen nebo dodatečně se zruší exekuční titul, na kterém se povolení nucené dražby zakládá, neboť v souzeném případě nebyla dražební vyhláška doručena osobám, v jejichž prospěch byl stanoven zákaz zcizení, po případě opatrovníku ustanovenému k hájení jejich práv, takže se jim lhůta k rekursu proti usnesení o příklepu počla podle § 184, č. 3, § 187, odst. 1, posl. věta, ex. ř. čtrnáct dní po dražebním roku, tedy ještě dne 18. února 1937, kdy rekursní soud celé dražební řízení zrušil. Ostatně i těm osobám po případě opatrovníku zřízenému k hájení jejich práv mělo býti podle § 183, odst. 1, ex. ř. doručeno usnesení o udělení příklepu, neboť jejich práva vzniklá ze zákazu zcizení doplňují omezené vlastnické právo povinného k draženým nemovitostem a teprve ty osoby a povinný představují skutečného vlastníka a tudíž povinného, jemuž má býti podle § 183 ex. ř. usnesení o příklepu doručeno. Nenabylo tedy usnesení prvního soudu o příklepu v době rozhodování rekursního soudu ještě formální právní moci. Rovněž usnesení o povolení exekuce nenabylo právní moci, ježto nebylo doručeno osobám oprávněným ze zákazu zcizení anebo jejich opatrovníku. Že se záповěď zcizení podle § 364 c) obč. zák. týká nejen zcizení dobrovolného, ale i zcizení exekučního, jest nejen výslovně uvedeno v materiálich k III. dílčí novele k občanskému zákoníku (str. 166), ale jest zastáván i v právnické literatuře (srv. Klang k § 364 c) obč. zák., str. 47 a tam uvedenou literaturu) a tímto nejvyšším soudem (rozh. č. 8554, 11695 a mnoho jiných).

Čís. 16077.

Rekurs podaný Státním pozemkovým úřadem v exekučním řízení po uplynutí rekursní lhůty jest odmítnouti jako opožděný.

(Rozh. ze dne 5. května 1937, R I 458/37.)

Srv. rozh. č. 13014 Sb. n. s.

Soud první stolice povolil k návrhu vydražitele usnesením ze dne 18. dubna 1936, č. j. E 258/35-34, podle § 237, odst. 3, ex. ř. na vydražených nemovitostech výmaz poznámky, že k dalšímu zcizení nemovitostí je potřebí schválení Státním pozemkovým úřadem a že je vlastník povinen, bude-li příslušným úřadem oznámeno vyvlastnění, přenechatí potřebné pozemky pro účely veřejné nebo státní za cenu vlastního nákladu (nabývací), klesne-li však obecná cena pod cenu vlastního nákladu, za cenu obecnou. Dotčené usnesení bylo doručeno Státní obvodové úřadovně pro pozemkovou reformu v P. dne 22. dubna 1936 a ta podala proti němu rekurs teprve dne 11. května 1936, tedy až po uplynutí osmidenní lhůty rekursní (§ 65 ex. ř.). Rekursní soud k rekursu státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v P. změnil usnesení soudu první stolice a návrh vydražitelův zamítl.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a rekurs dotčené obvodové úřadovny proti usnesení prvního soudu odmítl.

Důvody:

V rozhodnutí č. 9963 Sb. n. s. bylo sice vysloveno, že Státnímu pozemkovému úřadu (jeho obvodové úřadovně) nelze odpíratí rekurs do povolení dražebního řízení, i kdyby byl podán až po uplynutí rekursní lhůty, ale ten názor byl opuštěn v rozhodnutí č. 13014 Sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že rekurs Státního pozemkového úřadu podaný po uplynutí rekursní lhůty jest opožděný, ježto není opory v zákoně pro názor, že by Státní pozemkový úřad v exekučním řízení byl oprávněn pro účely pozemkové reformy podávatí rekursy i po plynutí rekursní lhůty. Na tom stanovisku od té doby nejvyšší soud setrvává a neshledává ani v souzeném případě důvodu, aby se od něho odchýlil. Měl býti proto rekurs státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v P. rekursním soudem jako opožděný odmítnut, což dovolací stěžovatel právem vytýká.

Čís. 16078.

Jistota složená povinným podle § 44, odst. 2, ex. ř. neručí věřiteli za útraty opozičního sporu (§ 35 ex. ř.), v němž povinný podlehl, nýbrž jen za peněžitou částku, jež se exekucí vymáhá, anebo za interesse vymáhajícího věřitele, směřuje-li exekuce k vymožení jiného nároku než peněžité pohledávky, a nemůže-li býti toto plnění po zamítnutí návrhu dlužníka na zrušení exkuce vynuceno in natura pro mezitím nastalou změnu.

(Rozh. ze dne 5. května 1937, R I 517/37.)

Exekuční soud, rozvrhuje jistotu 20.000 Kč, kterou povinný Rudolf E. složil podle § 44, odst. 2, ex. ř. v exekuční věci vymáhající věřitelky Okresní záložny hospodářské v Ž. B. z podnětu opozičního sporu vedeného jím u okresního soudu v J. s uvedenou vymáhající vě-